

A „Hol van a kulcs?” videó összefoglalása

Szituáció:

Christine (83) és Fritz (86) házaspár, otthon élnek. Ebben a részben Fritz úr gyakran feledékeny és zavarodott. Újra és újra viták alakulnak ki köztük, mert nem találnak valamit: egy olvasószemüveget, pénztárcát, kulcsot stb. Fritz úr mindig tagadja, hogy Ő tett volna el valamit. Mindkettőjük kulcscsomója teljesen egyformán néz ki.

A videoklip tartalma:

Christine asszony azt mondja, hogy vásárolni megy. Rögtön adódik a kérdés: „Mondd csak, hol van a kulcs?” Feltételezi, hogy az Ő kulcscsomójának a komódon kellene lennie. De nincs ott. Fritz úr pedig azt mondja, hogy az ÖVÉ a nadrágzsebében van. Mire a nő: „...már megint eltünteted valahova...” A férfi azonban tagadja. A nő feltételezi, hogy férje nadrágzsebében van a szekrényben - és valóban ott találja. Diadalittasan azt mondja: „Na és hol volt? A nadrágzsebedben!” De a férfi azt mondja, hogy nem tudja, hogy a kulcs HOGYAN került oda: „Nem én tettem oda...”

- „Mint mindig!” - mondja zárásképpen Christine asszony.

Elemzés:

Sajnos nincsenek általános érvényű receptjeink vagy javaslataink - mindig kreatívan kell kezelni a helyzeteket. Nehéz a házastársaknak, amikor rájönnek, hogy az a személy, akivel együtt akartak megöregedni, feledékeny és esetleg demenciában szenved. Nagyon gyakran vádaskodnak a feledékenységgel kapcsolatban, az érintett személy pedig gyakran tagadja, hogy ő a hibás.

Már maga a kérdés is („Hol van a kulcs?”) azt a szemrehányást sugallja, hogy NEKI biztosan valami köze van hozzá. Ez váltja ki belőle a védekező mechanizmust: Az ő saját kulcsa bizony a nadrágzsebében van. Előfordulhat, hogy már a FELESÉGE kulcsát is zsebre tette, mert nem találta a SAJÁTJÁT. A feleség kijelentése, miszerint férje már MEGINT „eltüntette” valahova, szintén egyértelmű vádaskodás. A férj vissza is utasítja: „...azt nem hiszem...”. A „megint” tehát arra utal, hogy a vádaskodás általános és gyakori. Valószínűleg GYAKRAN felejt vagy veszít el valamit. Az ilyen szavakat (pl. „már megint”) kerülni kell, mert szinte védekező helyzetbe kényszerítik még az egészséges beszélgetőpartnereket is. Az „eltünteted” szónak ebben a kontextusban szintén negatív felhangja van, szinte mintha elrejtette volna. A feleség továbbra is szemrehányó

hangnemben beszél, amikor kijelenti, hogy megtalálta a kulcsot a férj nadrágzsebében. Ez a szemrehányás valószínűleg arra utal, hogy férje szerint figyelmetlen és hanyag.

A vádra (szemrehányásra) adott válasz gyakran az, hogy tagadunk valamit. A férj nyugodtsága azt jelentheti, hogy már ismeri a helyzetet, és rezignáltan áll hozzá. Bár sokan reménykednek abban, hogy szeretteik képesek MEGJAVULNI a szemrehányások miatt, itt ez kifejezetten NEM várható, mert a feledékenység egy betegség tünete. A férj nem szándékosan felejt. És csak azt felejtette el, hogy a kulcsa egy másik nadrág zsebében van. Biztosan nem volt tudatos tőle, hogy FELESÉGE kulcsát is zsebre tette. Tehát nem érti, hogy MIÉRT hibáztatják. Csak FELESÉGE folyton úgy tesz, mintha valami rosszat tett volna. Nem érti, hogy MI az, amit megint rosszul csinált. A hozzátartozók aztán olyan mondatokkal állnak elő, mint: „Gondold csak át...”, „Nem emlékszel?”, „Direkt mondtam, hogy...”, „Mindig mindent elfelejtesz!”, „Már megint elfelejtetted?”, „Biztos megint elkeverted a kulcsodat valahova!” Ez „méreg” az érintettek számára, és NEM segít. Ők ezt megerősítésnek tekintik, hogy mindent rosszul csinálnak, és már semmire nem jók az életben.

Reflexió:

Nem kellene egyszerűen **elvenni** a **kulcsot** azoktól, akik gyakran elveszítik a dolgaikat?

Jogi szempontból ez nem megengedett, mert ezzel megfosztanánk ezeket az embereket a szabadságuktól. **Etikai szempontból** is megkérdőjelezhető lenne. **Technikai szempontból** felmerül a **kérdés**, hogy az **illető** egyáltalán tudja-e még **használni** a **kulcsot** (behelyezni a zárba, elfordítani a megfelelő irányba). **Pragmatikai szempontból** adódik az a kérdés, hogy van-e értelme. **Gyakran hasznos**, mert nem kell keresgélni. Az **érintettek** azonban többnyire **nem látják be**, hogy ez az **Ő feledékenységük** miatt van. Ők csak azt veszik észre, hogy nincs meg a kulcs. Gyakran úgy érzik, hogy **atyáskodnak felettük**.

Ezért az lenne logikus, ha **mindkettőjüknek** lenne **kulcsa**. De **különböző jelöléssel** kellene őket ellátni (kulcstartók, kulcssapkák stb.), hogy lehessen tudni, melyik kulcs kié.

Tanulságok:

Ha az érintettnek nem okoz gondot, hogy MI kezeljük a kulcsokat, akkor rendben van. Ha az illető ragaszkodik a saját kulcsához, akkor azt NEM szabad elvennünk! Például egy zavart hölgy (aki már nem tudott saját maga kinyitni/bezárni) már annak is örült, ha egyáltalán magánál tarthatott egy kulcscsomót - pedig azok a kulcsok nem is a házhoz tartoztak. Esetleg találjanak ki egy **fix tárolóhelyet**: akasztós kulcstartó, fiók az előszobai szekrényben stb.

Figyelem! Ha valaki **belülről a zárban hagyja** a kulcsot és egyedül van, olyankor sok zárat **NEM lehet** kívülről kinyitni **vészhelyzet esetén!**

Műszaki segédeszközök a kulcsok megtalálásához:

Egyszerű kulcskeresők, amelyek képesek reagálni, és hangot vagy fényt bocsátanak ki.

Bluetooth-os kulcskeresők, vagy GPS-helymeghatározással rendelkező nyomkövetők (vigyázzon, mert ez is beletartozik a „megfigyelés/felügyelet” fogalmába - kérjen beleegyezést!).

A helyiségek lezárása a zavart embereket olykor agresszívvá teszi.

Továbbvezető anyagok:

Keressélgjen az interneten: pl. „kulcskereső”